

(א) מנחות לו. (ב) נפסחים
ה. (ג) וי"ג. (ד) קדושין כה:
כ"ב פו. (ה) כ"ב לו.
(ו) נקטן טו. (ז) כ"ב לו.
(ח) כ"ב קמא. (ט) וי"ג
(י) נקטן לו. (יא) כ"ב
מד: (יב) נקטן מא. (יג) נקטן
מס: כמנחות מט: כ"ה
הוא ומוס' נקטן קח: קט.
ד"ה לו. (יד) וי"ג מס:
מנחות לו. ד"ה שמוע,
(טו) נפסחים קדושין סוף
ה"ע.

מוסף רש"י

יכול אפילו נטרף.
נהרג. בתוך ל' יום. נמי
חייב. דלע"ג דכתיב ופדיו
מן מוס' חסד. חסדו
הי הכא איכא למימר אס
לא נהרג הייז' וי' ובכור
מעלה הוא (מנחות לו).
י"א שטרף שטולו
סימני טריפה כגון ניקב
קרום של מוח (ש"ס שם).
ודא אבן נהרג במסירה.
בעלה מוסריס אומה
לנזק חסד או בעברה
דמנחה כדל' במסירה
אכל משיסה לא מקטל.
לזון דרכה כדל' הולכה
לפניו (קדושין כה). זו וזו
הבגדה. ולא נמסרה
ולא נמסרה (ש"ס). שומר
שומר לשומר פטור.
מכל מה שהיה נפטר אס
שמרה הוא עלמו (ב"ב
לו). ולא מיבעיא כו'.
דפטור מן האונסין ואין
ל' לומר פטור הוא זו
שמרה לאחר (ש"ס). דאי
לא הווי' ל' בשבועה.
שנאמרה (ל' וקטן לו) ואין
אומה ששנה דרו. או
אכלה. או פשע בה (ב"ב
לו). גובין מן העבדים.
זכל חוב שמה גובה מעבדי
יחומים. דכמקרקעי דמי
רש"י. עבדו אפוחיקי.
ל' חוב. ומכור. אחר
כן הווי' ל' אחר
זכל. הא אית ליה קלא.
אפסידו לקוחות אנפשיהו.
והא לית ליה קלא. פרה
ועלית ולא ידעו הלקוחות
לזהר (ש"ס).

רבינו חננאל (חמש)
לחור. ואם הוא גדל אחי
נריחא ליה להתחלק
במלוכין יקדין להויות
נשוא פנים במושב חסדים
ששמעו דבריו ויאמרו
עליו אדם חשוב ויש גם
לאחיו בבריו הגאה. זכה
ואין עליו להחזיר.
ואשבחן בתלמוד ארץ
ישראל בהאשה נקנת ר'
בון פשט כלי רגל וכלי
שבת מביאין באמצע
וחולקין. אמר עולא א"ר
אלעזר שומר שומר
לשומר פטור כו'. רבא
אמר אפילו שומר חנם
שומר לשומר שכר וטוען
שואגס חייב דאמי' ליה את
מחייבתי ל' בשבועה איתו
לא הווי' ל' בשבועה.
וקיימי' לן כרבא.

יש מקלם שלא זלא וולד. ודקאסרי לה באכילה גזירה מקלמה אטו
כולה והאי דקמני סימן וולד לאו אמקלמה קאי אלא ה"ק אסורה
באכילה גזירה אטו היכא דנפקא כולה ואטו למימר אין כאן וולד
ואס חזרה לפנים תשמרי בשחיטת האס וקאכלי נבילה דהיה ודאי
סימן וולד באשה כו' אבל גבי אשה

לא יחוש למקלם לעולם טרירות
דראשון דהתם ליכא למיגזר אטו כולה
דהא קחזי דמני נפק וולד בשני
מטמינא לה קמ"ל: צבור שנטרף.
צבור אדם שנהרג בתוך ל' יום: אין
פודין אותו. אין נריך לפדותו. ואס מת
מעמלו לא אינטריך לן למימר דהא
כתיב (במדבר יח) ופדיו מנן חדש
תפדה אכל השמה אלעזר לשמיעו
דלא אמרינן אי לא איקטיל הוה מי
ולא נפל הוה וליפריקה: פדה פדה.
אך פדה תפדה אס צבור האדם:
במסירה מן. כפ"ק קדושין נה: דכיון
דמסר לו באפסר קנאה אע"פ שלא
משכה מרשות מוכר: זו וזו. גסה
ודקה בהגבה. וגסה מתרלין
בקדושין וי"ג. שנתן צבילי ומורות תחת
רגליה והיא עולה עליהן: מה שעל
ניסן וצוסיסין אין שמי'. דכיון דבניס
וצנות לא אטו ל' דינא לא מצוין
ל' למימי: צבול אחי. גדול האחין
העוסק צנכסיס ונכניס ולהוציא
דעד השתא ניחא להו לחין דליכסי
מדידהו צמלצוסיס נאסיס כי היכי
דלשחממען מיליה: שומר שומר
לשומר פטור. הראשון ככל אסות
דיניס שהיה פטור אס היתה אכלו
פטור נמי השתא ולא אמרי' פשיעה
היא זו שמסרה לאס אחר: ולא מציעא
שומר חנם שומר לשומר שר.
ונגזרה או שאזדה דפטור שומר חנם
כי היכי דמיפטר אילו הווי' גביה
דלא פשע: דעלוי עלייה לשמירסו.
דשומר שר מסר נפשיה לנטורי טפי
משומר חנם שהרי שומר שר חייב
בגזירה ואצדעה: אלא אפי' שומר
שר שומר לשומר חנם דהשפא
גרעה לשמירסו פטור. שומר שר

צאונסין ולא מני א"ל צעל הצית פשעת שמסרת לאחר שהרי מסרה
לנן דעת: חייב. אפי' צאונסין: צבועה. דשומר חנם נשבע
שלא פשע: גובין. חוב מן העבדים: אפי' מיסמי. אס מת ליה
ונפלו קמי יתמי מי א"ר אלעזר דצעל חוב גובה מן העבדים
דמקרקעי דמו: מיניה. מן הלוי עמלו א"ר אלעזר דכ"ח גובה
מן העבדים: וקפריך מיניה אפי' מן גלימא דעל כספיה:
אפוחיקי. אפה תתא קאל. כלומר מזה יהא לך פרעון
ואשמעינן רבי אלעזר דאס מכרו גובה צעל חוב ממנו:
לנבר

דלא הוה ליה למימר נטרף אלא נהרג ועוד דאסיק גמרא אך חלק הא כיון שנהרג מוח ל' יום מופדיו מנן חדש נפקא ומנ' ר"ת
שנטרף היינו שנעשה טרפה והשתא מדמי ליה שפיר בהקומן לצבור שיש לו צ' ראשים דהו נמי טרפה:

בהמה גסה. אין עיקר הדבר כאן וצ"ק קדושין (דף כה): הארכתי: בזה שעל בנייה ובנותיה אין שמי'. שמתצייסין להביאם לצ"ד
ומחלי אסדי ופסק רב אלפס דוקא צבדי חול אבל צבדי שנת שמין והכי איתא צירושלמי: בגדרור אחי. אס מוחין הרשות
בידם אבל כל זמן שלא מיחו מסתמא ניחא להו כי היכי דלשחממען מיליה כדאמרינן בהקומן (גיטין כג): גבי עמרם אצבע:

לא מבעיא שומר חנם שומר כו'. פי' דפטור אס נגזרה או נאצדה ומיהו שומר שר כי משלם משלם לצעלים כדאמרי' בהמפקדי
(ב"מ לו): להלכה כו' יוסי דאמר אין להאס עושה סקורה צפרתו של חזירו: דעלויי עייהי צשמירסו. אין לפרש עלייה אס
נגזר תחזור לצעלים דלא גרועי גרעיה לא אפסר לפרש צענין זה אלא העליו והגרעון היו דשומר שר מסר נפשו טפי לשומרו משומר
חנם: את מהימנת ל' בשבועה. לפי טעם זה אס השני נאמן יותר מן הראשון נראה דפטור אבל בהמפקדי (ש"ס) איכא טעמא
אחרונה דאין לזנוי שיהא פקדוני ציד אחר ואין שני טעמים הללו שוין כדמוכה התם ואין להקשות לעולם דהכא היכי פליג אההוא טעמא
הא מתמינן היא צ"כ כל הגט (גיטין כט). אס אמר טול ממנה חפץ פלוגי לא ישלחנו ציד אחר שאין לזנוי שיהא פקדוני ציד אחר וי"ל
דהוא לכתחילה אבל לא מנינו שיתחייב בדעינד על קי: אפי"ו מן גלימא דעל כספיה. אס יש לו שנים דאס אין לו אלא אחד הא
אמר צ"כ המקבל (ב"מ קד). דמסדרים לצ"ח א"ג צבולית ששזה מנה שמלביצין אותו צבולית הראוי לו ולא כר"ע דאמר צ"כ
המקבל (ש"ס קי): כל ישראל ראויין לאותו אינטלול ור"ת פוסק הלכה דאין מסדרינן:

בגון שעשאו אפוחיקי. והשתא גבי מיתמם כמל מלווק ואע"ג דמיתמם לא שייך טעמא משום קלא כמו צלוקה דלגבי דידהו
אפוחיקי ולא אפוחיקי שוה מכל מקום היכא דגבי מלקוחות גבי נמי מיתמם מדי דהוא אכלהו בשטר דגבי מיתמם
ומלקוחות אפילו למ"ד שיעבדא לאו דאורייתא ומלוה על פה לא גבי ממשעבדי ולא מיתמם ובשלמא צלוקות איכא לפלוגי

גזירה מקצתה אטו ב"ה. לאו דוקא דאין נוכל לטעות להחיר
כולה שגם צבולית מקלמה היוצא אסור מדאורייתא ולא
קאמרינן גזירה מה שצפנים אטו מה שצנחן ועוד אי גזרינן אטו
כולה באשה נמי לגזור אלא י"ל דאטו רוצא קאמרינן דאי שרית

צבולית מקלמה מה שצפנים משום כל
אשר צבנהם אע"פ שיש לחוש שמה
יכא ראשו צבוחו מקלמה יכא להחיר
צבולית רוצו אותו מיעוט שצפנים
מהאי טעמא ולא ידעו שצמקלמה היו
ספק ספיקא אבל גבי אשה לא שייך
למגור דלא אחי למיטעי דליכא
טעמא צמה יטעו להשוות רוצ למקלמה
אבל צבנהם יטעו לומר שמה
שצפנים לעולם אינו כליד כל זמן
שלא יכא א"ג באשה לא גזרי' למנות
מיוס ראשון דחומרא דלמי' לדי קולא
היא דלמלא לא ימנו מיוס צ' למיכז
לה ימי טומאה א"ג באשה לא גזרינן
דאפוחי טומאה לא מפשינן כדאמרינן
צבניה (דף קו). מיהו לעיל פירשנו
דלא איירי לענין טומאה אלא לאוסרה
לבעלה ופי' הקומן' דבאשה לא שייך
למגור דלא אחי למטעי דכיון דחזו
דמני ילדה בשני מטמינא לה וקשה
דהא דחזין דמטמינאין לה בשני אמרי
משום דנפקא כולה:

בבב נטרף בתוך ל' יום. פ"ה
שנהרג וצמת מעמלו לא
אינטריך קרא לשחממען דאין פודין
דהא כתיב ופדיו מנן חדש תפדה
אכל נהרג אינטריך לשחממען דלא
אמרי' אי לאו דאקטיל הוה מי ולא
נפל הוה וליפריקה משמע קתא דאס
קיס לן בגזיה דכלו לו חדשיו ומי
היה חייב לפדותו וקשה דצפרק יש
צבור (בכורות דף מט). אמר גבי פודה
צנו מוח ל' יום ומתאכלו המעות
לאחר זמן אין צנו פדיו ואמאי והא
אכלא מילתא למפרע דלא נפל הוא
אחיה שילא כולה אסורה
באכילה דחישין לולד
עמה. והילד אסור ואין
אין קורא כל כשבעה
תאכלי. שוה כבד נולד
והמקצת חשוב ככל
וכאילו פירש ואבר מן החי
הוא. אבל לענין טומאה
לא חישין לולד. קמ"ל.
אמר עולא אמר ר' אלעזר
כבור אדם שנטרף בתוך
ל' יום אין פודין אותו. כי
כמת אחר חשבו. והניא כל
מי שלא שוה ל' יום באדם
הרי זה נפל שני ופדיו
מכל חדות פרה. גרסי
במנחות סוף פ' הקומן
השני איני והתני רמי בר
חמא מתוך שני. אך פרה
תפדה את כבור האדם
שומע אני אפי' נטרף
בתוך ל'. ת"ל אין חלק
וכו'. אמר עולא אמר ר'
אלעזר בהמה גסה נקנת
במשיכה. כמן. כי היא תנא
דתיא וחכמי' אומי' זה וזה
במשיכה. ותובא אומי'
האחין שחלקו
שעליהם שמיין. מה שעל
נשיהן ועל צבירה אין
שמיין. פי' שכבר זכר בון
דחנן ב' שום היתומין
אחד המקדיש כנסיו ואחד
המפריך את עצמו אין לו
בכסות אשתו ולא בכסות
בניו כו'. וכיון דחזו
דשקל אחיה מתפוסת
הבית ומלביש לאשתו
ולבניו. מחל. לפיכך
כשבאין לחלוק אין לו

יש מקצת שליח בלא וולד וגזירה מקצתה אטו כולה,
וכולה כסימן הולד באשה
כך סימן הולד בבמה.
והני מילי לענין אבר מן
החי. פי' שליח שציצת
מקצתה ונשחטה הבהמה
אחיה שילא כולה אסורה
באכילה דחישין לולד
עמה. והילד אסור ואין
אין קורא כל כשבעה
תאכלי. שוה כבד נולד
והמקצת חשוב ככל
וכאילו פירש ואבר מן החי
הוא. אבל לענין טומאה
לא חישין לולד. קמ"ל.
אמר עולא אמר ר' אלעזר
כבור אדם שנטרף בתוך
ל' יום אין פודין אותו. כי
כמת אחר חשבו. והניא כל
מי שלא שוה ל' יום באדם
הרי זה נפל שני ופדיו
מכל חדות פרה. גרסי
במנחות סוף פ' הקומן
השני איני והתני רמי בר
חמא מתוך שני. אך פרה
תפדה את כבור האדם
שומע אני אפי' נטרף
בתוך ל'. ת"ל אין חלק
וכו'. אמר עולא אמר ר'
אלעזר בהמה גסה נקנת
במשיכה. כמן. כי היא תנא
דתיא וחכמי' אומי' זה וזה
במשיכה. ותובא אומי'
האחין שחלקו
שעליהם שמיין. מה שעל
נשיהן ועל צבירה אין
שמיין. פי' שכבר זכר בון
דחנן ב' שום היתומין
אחד המקדיש כנסיו ואחד
המפריך את עצמו אין לו
בכסות אשתו ולא בכסות
בניו כו'. וכיון דחזו
דשקל אחיה מתפוסת
הבית ומלביש לאשתו
ולבניו. מחל. לפיכך
כשבאין לחלוק אין לו